

	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70	Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21, 22 553 78 22	ePUAP
Email	Radom 48 368 99 08 informacja@warszawa.wsa.gov.pl	Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37 Radom 48 368 99 18 czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	/wsa_waw/SkrytkaESP
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: http://etr.warszawa.wsa.gov.pl			

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
WYDZIAŁ II**
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Dnia **24 czerwca 2021 r.**
Sygn. akt **II SA/Wa 2534/20**

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

**Stowarzyszenie Sieć Obywatelska
Watchdog Polska**

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 26 maja 2021 r. sekretariat Wydziału II Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie doręcza – jako Stronie Skarżącej – odpis nieprawomocnego wyroku z dnia 14 maja 2021 r. wraz z uzasadnieniem.

Agnieszka Wiechowicz
starszy sekretarz sądowy

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym, jak również złożenie pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego u kapitana statku jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 3, 4 i 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325, zwanej dalej „p.p.s.a.”).

2. Skarga kasacyjna złożona po upływie wskazanego powyżej trzydziestodniowego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
3. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. Skarga kasacyjna sporządzona przez podmiot nieuprawniony będzie odrzucona bez merytorycznego rozpoznania.
4. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu określonym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015 r. poz. 1257, z późn. zm.). Złożenie tego wniosku nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.
5. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 4, są udostępniane we wszystkich wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.warszawa.wsa.gov.pl/>.

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŠENIA PISM ORAZ DORĘCZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma do sądu administracyjnego można wnieść w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 p.p.s.a.). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
2. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adres elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
3. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
4. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
5. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
6. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczenia korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).

„Art. 177 § 1 Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia

zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wniesie środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie.”

Sygn. akt II SA/Wa 2534/20

WYROK**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 14 maja 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA

Andrzej Kołodziej

Sędzia WSA

Ewa Kwiecińska (spr.)

Sędzia WSA

Iwona Maciejuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 maja 2021 r.
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą
w Warszawie
na decyzję Telewizji Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie
z dnia 13 października 2020 r. nr TVP/BZ-RS/027-14/2020
w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej

1. stwierdza nieważność zaskarżonej decyzji,
2. zasądza od Telewizji Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie na rzecz Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie kwotę 200 (słownie: dwieście) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Agnieszka Wiechowicz

starszy sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Telewizja Polska S.A. z siedzibą w Warszawie wydała w dniu 13 października 2020 r. decyzję nr TVP/BZ-RS/027-14/2020, którą na podstawie art. 16 w związku z art. 5 ust. 2 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe, art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego odmówiła udostępnienia informacji publicznej objętej wnioskiem Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie w zakresie informacji o imionach i nazwiskach autorów pytań, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty organizowanej przez TVP dnia 17 czerwca 2020 r.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji organ nadmienił, że zgodnie z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu m.in. ze względu na prywatność osoby fizycznej. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy Prawo prasowe autorowi materiału prasowego przysługuje prawo zachowania w tajemnicy swego nazwiska.

Telewizja Polska S.A. w Warszawie stwierdziła, że pytania, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty organizowanej przez TVP dnia 17 czerwca 2020 r. są materiałem prasowym, a ich autorowi przysługuje prawo zachowania w tajemnicy swojego imienia i nazwiska. W związku z tym z uwagi na ochronę prywatności organ odmówił udostępnienia informacji we wnioskowanym zakresie.

Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie wniosło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na decyzję Telewizji Polskiej S.A. z dnia 13 października 2020 r.

Stowarzyszenie zarzuciło organowi naruszenie art. 5 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej poprzez nieuprawnione ograniczenie prawa do informacji publicznej z uwagi na tajemnicę wskazaną w art. 15 ust. 1 ustawy - Prawo prasowe, podczas gdy nie zaszła podstawa do takiego ograniczenia. Skarżący wniósł o uchylenie przedmiotowej decyzji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Zdaniem skarżącego Stowarzyszenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stanowisko organu jest błędne. Organ powołuje się na dwie wykluczające się podstawy ograniczenia prawa do informacji. Ochrona wynikająca z Prawa prasowego jest bowiem czymś odrębnym od ochrony prawa do prywatności osoby fizycznej.

Pierwsza ma gwarantować wolność prasy i urzeczywistnianie prawa obywateli do ich rzetelnego informowania, jawności życia publicznego oraz kontroli i krytyki społecznej. Z kolei prawo do ochrony prywatności wynika z art. 47 Konstytucji RP. Stanowisko organu jest zatem wewnętrznie sprzeczne. Skarżący stwierdził ponadto, że niezasadne było przywołanie przez organ art. 15 ust. 1 Prawa prasowego jako podstawy ograniczenia prawa do informacji publicznej.

Stowarzyszenie podkreśliło, iż w orzecznictwie wskazuje się, że do uznania danego materiału za prasowy konieczne jest wykazanie, że został on opublikowany bądź przekazany do opublikowania prasie. Ochrona wynikająca z art. 15 ust. 1 Prawa prasowego przysługuje właśnie autorowi materiału, który można zakwalifikować jako materiał prasowy. Nie sposób uznać przygotowanych na debatę prezydencką pytań za „materiał prasowy”. Przede wszystkim przedmiotowe pytania nie zostały opublikowane na łamach prasy, nie zostały sporządzone w celu takiej publikacji, a powstały wyłącznie w celu przedstawienia obywatelom politycznych zamierzeń kandydatów na urząd Prezydenta RP. Nie miały formy obrazu o charakterze informacyjnym, publicystycznym, dokumentalnym, ani jakimkolwiek innym. Nie spełniają żadnego definicyjnego wymogu, który pozwoliłby uznać je za „materiał prasowy”, nawet biorąc pod uwagę dyrektywę szerokiego traktowania prasy. W ocenie Stowarzyszenia art. 15 ust. 1 Prawa prasowego nie ma zastosowania na gruncie niniejszej sprawy, ponieważ przedmiotem sprawy nie jest materiał prasowy.

Transmitowane za pośrednictwem telewizji publicznej debaty prezydenckie mają istotny wpływ na życie publiczne, jako że przy ich pomocy poszczególni kandydaci mogą przekonać wyborców do głosowania na siebie. To, jakich udzielają odpowiedzi i na jakie pytanie, ma duże znaczenie w tym procesie. Tym bardziej istotne jest zatem, by utrzymywać jawność i przejrzystość organizacji takich debat, a w szczególności tego, kto je przygotowywał. Dzięki temu możliwe będzie zagwarantowanie bezstronności telewizji publicznej wobec kandydatów i zminimalizowanie ryzyka przedstawienia stronniczych pytań, przygotowanych „pod” konkretnego kandydata. Udostępnienie wnioskowanej informacji ma zatem istotne znaczenie dla jawności debaty publicznej i prawidłowego funkcjonowania demokracji.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie oraz podtrzymał twierdzenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych, sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle paragrafu drugiego powołanego wyżej artykułu kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Chodzi więc o kontrolę aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dokonywaną pod względem ich zgodności z prawem materialnym i przepisami procesowymi, nie zaś według kryteriów słuszności.

W myśl natomiast art. 134 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – dalej P.p.s.a., Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Zaskarżoną decyzją z dnia 13 października 2020 r. Telewizja Polska S.A. odmówiła udostępnienia Stowarzyszeniu Sieć Obywatelska Watchdog Polska wnioskowanej informacji publicznej ze względu na prawo zachowania w tajemnicy autora materiału prasowego.

Poza przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawało to, że żądane przez skarżące Stowarzyszenie informacje miały walor informacji publicznej. Istota niniejszej sprawy sprowadza się do rozważenia stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie nieuregulowanym w u.d.i.p.

Kontrolując legalność wydanej w sprawie decyzji, jak również postępowania, w której zapadła, Sąd stwierdził, że są one obarczona wadą nieważności, bowiem decyzja Telewizji Polskiej S.A. wydana została na wniosek, który nie zawierał podpisu osób upoważnionych do działania w imieniu Stowarzyszenia, a zatem nie był zdolny do wywołania skutku prawnego w postaci wszczęcia postępowania kończącego się wydaniem decyzji, o której mowa w art. 16 ust. 1 u.d.i.p.

Przypomnieć należy, że co do zasady postępowanie wszczynane na podstawie u.d.i.p. ma charakter odformalizowany. Informacja publiczna, która może być niezwłocznie udostępniona, jest udostępniana w formie ustnej lub pisemnej bez pisemnego wniosku, co uzasadnia przyjęcie, iż postępowanie w sprawie udzielenia informacji publicznej jest uproszczone. Ustawa nie przewiduje także jakichkolwiek wymagań formalnych wniosku składanego w formie pisemnej. Wniosek składany w trybie u.d.i.p. nie musi zatem odpowiadać żadnym szczególnym wymogom formalnym. Nie

stanowi on podania w rozumieniu art. 63 k.p.a., gdyż na tym etapie postępowania nie stosuje się przepisów k.p.a. Minimalne wymogi odnośnie do takiego wniosku muszą obejmować jasne sformułowanie, z którego wynika, co jest przedmiotem żądania udostępnienia informacji publicznej, niezbędne jest bowiem wykazanie, że żądana informacja ma charakter informacji publicznej (vide: wyrok NSA z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt I OSK 1701/16, publ. CBOSA).

Na gruncie regulacji zawartych w u.d.i.p. istotne jest jednak wyróżnienie dwóch etapów postępowania o różnym charakterze. W pierwszym rzędzie, jeżeli organ (lub inny zobowiązany podmiot) dysponuje żądaną informacją publiczną i istnieje podstawa do jej udostępnienia bez opłat, to w postępowaniu tym nie mają w ogóle zastosowania przepisy k.p.a., bowiem informacja publiczna jest wtedy po prostu udostępniana, co przybiera postać czynności materialno-technicznej. Dla wszczęcia takiego postępowania wystarczy wniosek ustny bądź złożony w innej niesformalizowanej formie, wniosek ten nie musi być poparty żadnym uzasadnieniem ani wskazaniem szczególnego interesu. Sytuacja wygląda jednak inaczej, gdy w sprawie chociażby potencjalnie zachodzi możliwość podjęcia decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej lub decyzji o umorzeniu postępowania, albo też jakiegokolwiek innego aktu administracyjnego, który wiązałby się z ustaleniem podmiotu, od którego pochodzi wniosek. Wówczas, zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 u.d.i.p., konieczne jest zastosowanie formy decyzji administracyjnej. Należy przyjąć, że powyższa regulacja ma charakter gwarancyjny, pozwalający stronie niezadowolonej z decyzji złożyć od niej odwołanie, a tym samym spowodować przeprowadzenie postępowania odwoławczego, zgodnie z przepisami k.p.a.

Na gruncie art. 16 ust. 2 u.d.i.p. przyjęto w orzecznictwie sądowym, że przepisy k.p.a. mają zastosowanie do całego procesu wydawania decyzji, a więc także do kwestii usuwania braków formalnych wniosku o dostęp do informacji publicznej, o ile zobowiązany organ zmierza do wydania takiej decyzji. W wyroku z dnia 16 grudnia 2009 r. o sygn. akt I OSK 1002/09 Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że wszystkie te przypadki, w których ma dojść do podjęcia przez organ aktu administracyjnego, w tym zwłaszcza kwalifikowanego, jakim jest decyzja administracyjna (odmowna oraz o umorzeniu postępowania), bezwzględnie wymagać będą własnoręcznego podpisu wnioskodawcy (podpisu elektronicznego) na wniosku o udostępnienie informacji publicznej, a jego brak winien być usuwany w postępowaniu naprawczym, regulowanym w art. 64 § 2 k.p.a. Zgodnie z art. 16 ust. 2 u.d.i.p., do decyzji odmownej oraz o umorzeniu postępowania stosuje się przepisy k.p.a., co oznacza, że

Sygn. akt II SA/Wa 2534/20

Kodeks ten ma zastosowanie do całego procesu wydawania decyzji, a więc także do kwestii usuwania braków formalnych wniosku o udostępnienie informacji publicznej, o ile zobowiązany organ zmierza do wydania takiej decyzji (podjęcie decyzji administracyjnej w sytuacji niepodpisania wniosku wykazuje cechy działania organu z urzędu, co w przypadku postępowania wszczynanego jedynie na wniosek oznacza wydanie decyzji nieważnej – art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.). Stanowisko to zostało zaaprobowane w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, a Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela je w całości i przyjmuje jako własne (vide: wyroki NSA: z dnia 4 lutego 2016 r. o sygn. akt I OSK 873/15; z dnia 26 maja 2017 r. o sygn. akt I OSK 2534/16; z dnia 27 września 2017 r. o sygn. akt I OSK 7/17; z dnia 12 października 2017 r. o sygn. akt I OSK 430/17; z dnia 18 stycznia 2018 r. o sygn. akt I OSK 758/16; z dnia 22 czerwca 2018 r. o sygn. akt I OSK 2957/17; z dnia 18 stycznia 2019 r. o sygn. akt I OSK 1742/18; z dnia 14 czerwca 2019 r. o sygn. akt I OSK 88/18 publ. CBOSA).

Przenosząc powyższe rozważania w realia kontrolowanej sprawy, zauważyć należało, że wniosek Stowarzyszenia z dnia 25 czerwca 2020 r. został sformułowany w wiadomości elektronicznej, przesłanej do organu za pośrednictwem „zwykłej” poczty elektronicznej. W konsekwencji wniosek ten z oczywistych względów nie został własnoręcznie podpisany przez osoby upoważnione do reprezentowania Stowarzyszenia ani również opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym. W tej sytuacji uznając, że przepisy k.p.a. mają w pełni zastosowanie do decyzji określonych w art. 16 ust. 1 u.d.i.p., Telewizja Polska S.A. obowiązana była, na podstawie art. 64 § 2 k.p.a. w zw. z art. 63 § 3 i § 3a pkt 1 k.p.a., wezwać Stowarzyszenie do usunięcia braków formalnych wniosku poprzez jego własnoręczne podpisanie bądź opatrzenie wniosku złożonego w postaci elektronicznej bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania z pouczeniem, że nieusunięcie braków formalnych wniosku spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania.

Skoro zatem Telewizja Polska S.A. zmierzała do wydania decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej, a mimo tego nie wezwała Stowarzyszenia do uzupełnienia braku formalnego wniosku, to uznać należało, że wniosek dotknięty brakiem podpisu osób upoważnionych do reprezentowania Stowarzyszenia nie był zdolny wywołać skutku prawnego w postaci wszczęcia postępowania, które winno zakończyć się w formie decyzji (por. także B. Adamiak [w:] B. Adamiak, J. Borkowski,

Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 1996, s. 328; wyrok NSA z dnia 24 sierpnia 2010 r. o sygn. akt II OSK 2061/09).

W tym stanie rzeczy uznać należało, że zaskarżona decyzja Telewizji Polskiej S.A. z dnia 13 października 2020 r. rażąco naruszała prawo (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.). Brak spełnienia wymagań podania określonych w art. 63 k.p.a. (czy to wniesionego osobiście, drogą pocztową, czy też w formie dokumentu elektronicznego) powoduje bowiem, że podmiot zobowiązany nie ma podstaw do wydania kwalifikowanego aktu administracyjnego na podstawie art. 16 u.d.i.p.

Wykazane rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego, dające podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, uniemożliwiło Sądowi dokonanie jej oceny merytorycznej, a tym samym i odniesienie się do pozostałych zarzutów skargi.

Przedwczesna jest bowiem w tej sytuacji ocena, czy informacja zawarta we wniosku podlega udostępnieniu i przekazaniu przez podmiot zobowiązany, czy też podlega ograniczeniu na zasadach określonych w art. 5 ust. 1 u.d.i.p. w związku z art. 15 ust. 1 ustawy – Prawo prasowe.

Rozpoznając ponownie wniosek Stowarzyszenia o udostępnienie informacji publicznej, w przypadku gdy w ocenie Telewizji Polskiej S.A. żądane informacje podlegają ochronie i organ ponownie zmierzać będzie do wydania decyzji o odmowie ich udostępnienia, organ w pierwszej kolejności powinien wezwać Stowarzyszenie do usunięcia braku wniosku o udostępnienie informacji publicznej, zgodnie z art. 64 § 2 k.p.a., i dopiero w razie uzupełnienia tego braku, rozpoznać sprawę merytorycznie.

Z przytoczonych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny działając na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 P.p.s.a., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania obejmujących uiszczony wpis sądowy orzeczono na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 1 P.p.s.a.

**Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem**

Agnieszka Wiechowicz

starszy sekretarz sądowy